

Sygn. akt II Ca 710/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski – spr.

Protokolant Sekretarz sądowy Katarzyna Gustaw

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G.

przeciwko T. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 27 maja 2014 roku, sygn. akt VIII C 3764/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II. w ten sposób, że zasądza od T. S. na rzecz B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 4.202,93 zł (cztery tysiące dwieście dwa złote i dziewięćdziesiąt trzy grosze) za okres od dnia 18 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od T. S. na rzecz B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. kwotę 136,45 zł (sto trzydzieści sześć złotych i czterdzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 710/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 lipca 2012 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej T. S. kwoty 8.346,84 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 25 % w skali roku, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 18 lipca 2012 roku do dnia zapłaty.

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 26 października 2012 roku umorzono postępowanie. Na skutek zażalenia powoda postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 marca 2013 roku, sygn. akt II Cz 68/13, uchylono postanowienie Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie o umorzeniu postępowania w części dotyczącej żądań zapłaty kwot: a) 4.580 zł tytułem kapitału, b) 684,51 zł tytułem części odsetek ustawowych od kwoty 6.336,65 zł za okres od dnia 24 sierpnia 2010 roku do dnia 26 kwietnia 2011 roku, c) 1.280,34 zł tytułem kosztów, wraz z odsetkami

umownymi w wysokości 25 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz oddalono zażalenie powoda w pozostałej części.

*

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie:

I. zasądził od pozwanej T. S. na rzecz powoda B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. kwotę 6.544,85 zł z umownymi odsetkami w wysokości równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 2.341,92 zł od dnia 18 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;

II. oddalił powództwo w pozostałej części;

III. zasądził od pozwanej T. S. na rzecz powoda B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. kwotę 902 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadał wyrokowi w pkt I. rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 3.060,09 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wierzytelność powoda B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. wynika z umowy o kredyt gotówkowy nr (...), zawartej w dniu 20 października 2008 roku pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwaną T. S.. Bank przyznał pozwanej kredyt gotówkowy z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne w łącznej wysokości 9.849,66 zł na warunkach określonych w umowie kredytowej. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego w dniu 22 listopada 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w L. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na łączną kwotę 8.725,19 zł. Z wniosku ówczesnego wierzyciela (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., po nadaniu przez Sąd Rejonowy w Koszalinie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, została wszczęta przeciwko T. S. egzekucja komornicza, prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Koszalinie w sprawie KM 1616/11, która nie doprowadziła do całkowitej spłaty zadłużenia.

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 roku przedmiotowa wierzytelność (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. została sprzedana powodowi B. (...) (...) Funduszowi (...) z siedzibą w G.. O fakcie przelewu wierzytelności w piśmie z dnia 26 września 2011 roku B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. poinformował dłużniczkę T. S., wzywając ją do zapłaty długu na rachunek powoda.

W dniu 17 listopada 2011 roku powód B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. zawarł na piśmie z pozwaną T. S. umowę ugody nr (...). Zgodnie z § 1 pkt 2 ugody T. S. zobowiązała się do spłaty wierzytelności powiększonej o odsetki naliczone za okres od dnia 18 listopada 2011 roku do dnia 15 lipca 2014 roku, z zastrzeżeniem § 3 ust. 3 ugody, tj. na łączną kwotę wierzytelności 9.367,73 zł, na warunkach określonych w ugodzie. Zgodnie z § 2 ust. 1 ugody przedmiotowa wierzytelność miała zostać spłacona w 32 miesięcznych ratach, płatnych do piętnastego dnia każdego miesiąca. Termin płatności pierwszej raty przypadał na 15 grudnia 2011 roku a ostatniej na 15 lipca 2014 roku. Wysokość rat miesięcznych została ustalona w następujący sposób: raty od 1 do 31 w wysokości po 292,74 zł każda, zaś ostatnia rata w wysokości 292,79 zł. Wysokość odsetek umownych oraz kwoty, od jakich powodowi należne będą odsetki, określona została przez strony w § 3 pkt 2 i 3 oraz § 4 ugody.

Na wniosek zbywcy wierzytelności (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. postanowieniem z dnia 29 listopada 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Koszalinie na podstawie art. 825 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 1616/11, zwracając wierzycielowi tytuł wykonawczy oraz ustalając koszty egzekucyjne w łącznej kwocie 751,84 zł, którymi w całości obciążył pozwaną.

Z uwagi na niewywiązanie się T. S. z ugody B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych na dzień 17 lipca 2012 roku, opiewający łącznie na kwotę 8.346,84 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny.

Sąd Rejonowy uznał za zasadne roszczenia powoda w łącznej kwocie 6.544,85 zł (co do których postępowanie nie zostało umorzone). Wskazał, że składniki tej kwoty zostały wymienione w ugodzie zawartej przez strony, która rozkładała należności pozwanej na 32 raty. Na datę wydania orzeczenia 30 rat stało się wymagalne. Sąd Rejonowy zasądził natomiast ustalone w § 4 ugody odsetki umowne jedynie od kwoty 2.341,92 zł, gdyż co do tej kwoty roszczenie było wymagalne w dacie wniesienia pozwu. Zgodnie z art. 359 § 2 k.c. jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe. W myśl art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Zgodnie jednak z art. 359 § 2¹ i §2² k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. W myśl art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od całej dochodzonej pierwotnie kwoty odsetek umownych w wysokości 25 %, ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu. Z treści łączącej strony ugody wynika, że w przypadku opóźnienia płatności którejkolwiek z rat zawartej ugody, pozwana zobowiązana będzie do zapłaty odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Z tego względu Sąd Rejonowy zasądził odsetki maksymalne od kwoty 2.341,92 zł, tj. od wymagalnego na dzień wniesienia pozwu roszczenia.

Oceniając ugodę zawartą przez strony Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. W myśl art. 77 § 1-2 k.c. uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia. Jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron, jak również odstąpienie od niej albo jej wypowiedzenie powinno być stwierdzone pismem. Sąd Rejonowy przyjął przy tym, że uгода nie została skutecznie wypowiedziana pozwanej, gdyż

brak jest dowodu potwierdzającego ten fakt. W aktach sprawy znajduje się jedynie kserokopia pisma z dnia 10 maja 2012 roku zatytułowanego „Informacja o postawieniu wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności ostateczne wezwanie do zapłaty” (k. 53), brak jednak dowodu, iż pismo to zostało kiedykolwiek doręczone pozwanej T. S..

W części, w jakiej pozwana uznała powództwo, Sąd Rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy uzasadnił przepisami art. 102 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. W myśl art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowego obrony (koszty procesu). Na zasadzie art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W niniejszej sprawie powód wygrał proces jedynie w części, toteż stosownie do części uwzględnionego powództwa Sąd Rejonowy obniżył kwotę należnych stronie powodowej kosztów procesu, na które składały się: opłata od pozwu w kwocie 105 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł powód B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w części, tj. w punkcie II.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że złożona przez powoda umowa zawarta przez pozwaną z poprzednim wierzycielem, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika, bankowy tytuł egzekucyjny, korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanej postępowaniu egzekucyjnym, a przede wszystkim ugoda zawarta przez pozwaną z powodem w dniu 17 listopada 2011 roku, nie stanowią dowodu na okoliczność potwierdzenia wysokości nabytej wierzytelności przez powoda;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., polegające na błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającej się w uznaniu, że złożone przez powoda rozliczenie wierzytelności, bankowy tytuł egzekucyjny oraz treść ugody zawartej przez powoda z pozwaną nie stanowi dla Sądu wystarczającej podstawy do zasądzenia roszczenia w pełnej wysokości oraz na błędnym uznaniu, że całość roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu na dzień wniesienia pozwu nie była wymagalna;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 917 k.c. poprzez jego pominięcie i uznanie, że zawarta między stronami ugoda nie jest dowodem wystarczającym dla potwierdzenia zasadności dochodzenia roszczenia w niniejszym postępowaniu w pełnej wysokości;

4. naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym nie udowodniła okoliczności nabycia wierzytelności co do wysokości, jakiej domagała się w pozwie, podczas gdy wysokość zadłużenia wynika wprost z przedłożonych do akt sprawy dokumentów, a co najistotniejsze pozwana przedmiotowe roszczenie uznała;

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 353¹ k.c., poprzez jego niezastosowanie, polegające na dokonywaniu przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zawartej przez strony umowy kredytu jak i umowy cesji wierzytelności;

6. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 509 § 2 k.c., poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że na powoda skutek umowy cesji nie przeszło skutecznie roszczenie o zaległe koszty oraz odsetki;

7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. oraz art. 481 § 2 k.c. w zw. z

art. 482 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że od części zasądzonej kwoty należności głównej nie należą się dalsze odsetki;

8. nierozpoznanie istoty sprawy.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

a) zasądzenie na rzecz strony powodowej kwoty 8.346.84 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu,

b) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za drugą instancję, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie

sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania drugoinstancyjnego,

c) zasądzenie od kwoty 6.004,92 zł odsetek liczonych od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty choćby w wysokości ustawowej w przypadku uznania za bezzasadne żądania odsetek w wysokości umownej od powyższej kwoty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest częściowo zasadna.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najdalej idącego zarzutu postawionego w apelacji, a mianowicie zarzutu nierozpoznania istoty sprawy.

Nierozpoznanie istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji zachodzi wtedy, gdy sąd ten, w wyniku stwierdzenia istnienia przesłanki unicestwiającej roszczenie pozwu lub żądanie zgłoszone w zarzucie przez pozwanego, nie rozpoznał merytorycznie sprawy, a więc nie zbadał podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia lub zarzutu pozwanego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 roku, sygn. akt I CZ 87/13, Lex nr 1415183).

Skarżący nie uzasadnił w apelacji tego zarzutu, a Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w zakresie stosunku prawnego łączącego strony procesu (zarówno co do pierwotnej wierzytelności nabytej przez powoda od (...) Banku S. A. jak i ugody zawartej przez powoda z pozwaną) i dokonał oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego. Ewentualne uchybienia Sądu pierwszej instancji czy to przy czynieniu ustaleń faktycznych, czy przy ocenie prawnej ustalonego stanu faktycznego, nie mogą zostać uznane za równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy. Z tego względu zarzut ten jest chybiony.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., za wyjątkiem jednej okoliczności, a mianowicie Sąd Okręgowy zmienia ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w ten sposób, że ustala, że wobec niedotrzymania przez pozwaną płatności rat określonych w ugodzie z dnia 17 listopada 2011 roku (k. 49-50), na podstawie § 5 tej umowy cała wierzytelność będąca przedmiotem ugody została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z § 4 ust. 1 i ust. 2 oraz § 5 ust. 2 ugody strony zgodziły się w takim wypadku na doliczenie zaległych należności wskazanych w ugodzie (m. in. odsetek) do sumy dłużnej, zaś dłużnik był zobowiązany do zapłaty odsetek w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (odsetek maksymalnych).

Pismo powoda z dnia 10 maja 2012 roku zatytułowane „Informacja o postawieniu wierzytelności w stan natychmiastowej wykonalności” odpowiada powyższym postanowieniom ugody (k. 53).

Pozwana w odpowiedzi na pozew uznała powództwo do kwoty 3.060,09 zł. Podniosła zarzut, że zawarła ugodę pod wpływem błędu czy też groźby, a powód nie ma prawa do pobierania od niej odsetek wyższych niż ustawowe. Ani w odpowiedzi na pozew, ani w toku przesłuchania w dniu 12 lutego 2014 roku pozwana nie kwestionowała tego, że nie realizowała zawartej ugody i że otrzymała pismo o postawieniu całej wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności. Tym samym Sąd Rejonowy powinien na podstawie art. 230 k.p.c. uznać ten fakt za przyznany. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego za własne.

Nota bene Sąd Rejonowy przyjmując, że nie doszło do wypowiedzenia ugody i zasądzając żądane odsetki maksymalne tylko od tej części dochodzonej należności, jaka jego zdaniem stała się wymagalna przed dniem wniesienia pozwu, popadł w niekonsekwencję. Po pierwsze sąd orzeka biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.), a zatem nawet jeżeli zdaniem Sądu Rejonowego część rat stała się wymagalna później (po wniesieniu pozwu, kiedy nie zostały uiszczone kolejne raty w terminach określonych ugodą) Sąd Rejonowy powinien uwzględnić żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie od upływu terminów płatności rat (co wynikało z § 4 ust. 1 ugody). Po drugie, skoro w dacie wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji nie upłynął jeszcze termin płatności wszystkich rat

(ostatnia miała być płatna w dniu 15 lipca 2014 roku), przyjmując, że nie doszło do wypowiedzenia umowy i postawienia całej wierzytelności w stan wymagalności, Sąd Rejonowy nie powinien zasądzać należności z niewymagalnych rat, a tymczasem Sąd pierwszej instancji oddalił tylko żądanie odsetkowe.

W konsekwencji powyższego błędnego ustalenia faktycznego Sąd Rejonowy niezasadnie oddalił powództwo co do zapłaty odsetek za opóźnienie od kwoty 4.202,93 zł (pozostaje części zasądzonej kwoty 6.544,85 zł) od dnia wniesienia pozwu). Z przywołanych przez Sąd Rejonowy przepisów k.c. oraz omówionych wyżej postanowień umowy wynikało bowiem, że za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego określonego w umowie wierzycielowi należą się odsetki. Umowa też wyraźnie, zgodnie z art. 481 § 2 k.c., stanowiła, że za opóźnienie powodowi należą się odsetki wyższe od ustawowych, a mianowicie maksymalne dopuszczalne przepisami k.c.

Jeżeli chodzi o podniesione przez pozwaną zarzuty, zmierzające do wykazania nieważności umowy, nie zostały one przez pozwaną udowodnione. Pozwana nie uchyliła się też skutecznie od umowy zawartej pod wpływem błędu lub groźby, przy czym dodać należy, że uchylenie się od skutków prawnych umowy zawartej pod wpływem błędu możliwe jest tylko wtedy, gdy błąd dotyczył stanu faktycznego, który według treści umowy obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w chwili zawarcia umowy strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy (art. 918 § 1 k.c.).

Jeżeli chodzi o pozostałe zarzuty apelacji, nie są one zasadne, a w dużej części nie korelują one z treścią zaskarżonego wyroku i z jego uzasadnieniem. Sąd pierwszej instancji nie kwestionował mianowicie istnienia wierzytelności nabytej przez powoda w drodze przelewu i jej wysokości, ani treści umowy co do tej wierzytelności, a przyjął tylko, że nie doszło do wypowiedzenia umowy przez powoda, przez co powód nie może żądać odsetek za opóźnienie od niewymagalnej części wierzytelności.

Sąd Rejonowy nie naruszył też wskazanych w apelacji przepisów art. 353¹ k.c., art. 509 § 2 k.c., art. 481 k.c. i art. 482 k.c., gdyż nie kwestionował swobody stron w sformułowaniu umowy, skutków przelewu wierzytelności czy też uprawnienia wierzyciela do żądania odsetek za opóźnienie, a oddalenie powództwa co do części odsetek było jedynie wynikiem błędnego ustalenia, że część wierzytelności nie była wymagalna w dacie wniesienia pozwu.

Słusznie też Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do rozłożenia pozwanej zasądzonych należności na raty, skoro mimo wcześniejszego ich rozłożenia w umowie z dnia 17 listopada 2011 roku, nie realizowała ona jej warunków.

Jeżeli chodzi o sformułowany wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 8.346,84 zł z odsetkami maksymalnymi od dnia wniesienia pozwu, powód nie dostrzega, że postępowanie zostało prawomocnie umorzono ponad kwotę 6.544,85 zł z odsetkami maksymalnymi od dnia wniesienia pozwu, toteż ponowne zgłoszenie w apelacji dalej idącego żądania jest próbą rozszerzenia powództwa w postępowaniu odwoławczym, niedopuszczalną z mocy art. 383 k.p.c.

Zmiana zaskarżonego wyroku tylko w zakresie odsetek maksymalnych od części zasądzonej należności nie wpłynęła istotnie na zmianę wyniku procesu, a zatem nie było podstaw do zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu pierwszoinstancyjnego, tym bardziej, że powód nie sformułował w tym zakresie żadnych zarzutów. Należy jedynie wskazać, że skoro Sąd Rejonowy zastosował zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, powinien przywołać jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia art. 100 k.p.c. a nie art. 98 § 1 k.p.c. czy art. 102 k.p.c.

Przedmiotem apelacji powoda były trzy roszczenia: odsetki maksymalne od kwoty 4.202,93 zł od dnia 18 lipca 2012 roku (wynoszące na datę wyrokowania przez Sąd Okręgowy, tj. 11 grudnia 2014 roku, 1.821,54 zł), kwota 1.801,99 zł (zażądana w apelacji ponad zasądzoną kwotę 6.544,85 zł) wraz z odsetkami maksymalnymi od dnia 18 lipca 2012 roku (wynoszącymi na datę wyrokowania przez Sąd Okręgowy, tj. 11 grudnia 2014 roku, 780,98 zł). Suma tych trzech roszczeń daje kwotę 4.404,51 zł, a apelacja została uwzględniona tylko w 41,35 % (co do pierwszego roszczenia wynoszącego na datę wyrokowania 1.821,54 zł). Z tego względu na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. powodowi należał się od pozwanej zwrot 41,35 % poniesionych kosztów postępowania odwoławczego w łącznej kwocie 330 zł (30 zł opłaty od apelacji i 300 zł wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego w

postępowaniu drugoinstancyjnym, odniesionego do wartości przedmiotu zaskarżenia), co dało kwotę 136,45 zł. Pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie zgłosiła żądania zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym i jej roszczenie wygasło (art. 109 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.